

Christine Palluy

Llegeixo i investigo

Sophie Leullier

Miss Agatha

ENIGMA A L'ORIENT EXPRESS

LAROUSSE

Agatha

Archibald

Max

La família Christie

Miss Agatha és una joveneta anglesa decidida i desperta. Li agrada fer investigacions policiaques, i se'n surt.

El seu germà gran, l'**Archibald**, fascinat per les invencions de l'època, l'acompanya amb molt de gust en les seves aventures.

El **Max**, el petit acròbata orfe adoptat per la família Christie (mira el volum I), fa tot el que cal per seguir i ajudar els dos germans.

Clara Christie, la mare de l'Agatha i de l'Archibald, és una jove vídua rica i moderna que creu que els viatges són educatius.

La **Jeanne**, la institutriu francesa encarregada de l'educació dels infants, se les veu morades perquè la seva petita tropa d'investigadors mantingui la disciplina i les bones maneres.

Un llarg viatge

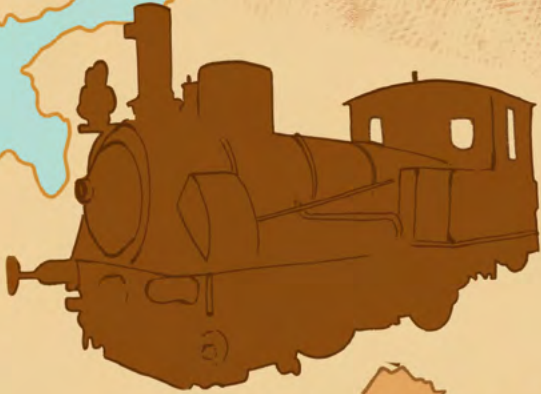
La família de l'Agatha ha emprès un llarg viatge a través de l'Europa de la Belle Époque. Després de sortir de Londres, els Christie passen unes setmanes a París, descobreixen la ciutat i l'Exposició Universal, i finalment pugen a bord del tren dels reis, l'Orient Express. Una escala a Viena, una marrada per visitar Venècia i continuen el periple cap a Constantinoble.

Londres

París

Venècia

Viena

Constantinoble

1

Benvinguda a bord de l'Orient Express!

En aquest final d'estiu, el vent empenyia els núvols grisos i feia que París s'estremís. Amb el front enganxat a la finestra de l'habitació del Grand Hôtel, l'Archibald i l'Agatha admiraven per darrer cop les estàtues daurades del teatre d'òpera Garnier. Més avall, algunes fulles vermelloses giravoltaven sobre un bulevard on formiguejaven els cotxes i les carretes.

—Fills meus, heu de tancar aquestes maletes!
—va impacientar-se la Clara—. Miss Jeanne i el Max ens esperen a l'entrada.

L'Archibald va sospirar amb tristesa.

—Creus que tornarem a París? —va preguntar-li a la seva germana—. Aquesta ciutat m’ha agradat moltíssim.

—Si ho decideixes tornaràs aquí, això és segur! —va exclamar l’Agatha tot recollint els flascons del seu necesser—. Jo també hi tornaré algun dia!

Els Christie havien deixat Londres al mes de juny per fer un llarg viatge de descoberta d’Europa. A la mort del seu marit, la Clara s’havia promès d’educar els seus dos fills com ho havien decidit conjuntament, gràcies als viatges. Miss Jeanne, la institutriu francesa, i el Max, un orfe net trobat pels carrers de Londres, els acompanyaven. Encara no hi havia prevista cap data per al retorn.

A punt ja de tancar la maleta, l’Agatha va seguir parlant.

—A mi París m’ha encantat, igual que l’estada a Niça els primers dies d’agost! A l’hotel hi havia

tants aristòcrates i anglesos rics que gairebé no he parlat en francès! Ens hi hauríem pogut trobar la nostra reina Victòria o el seu fill, l'Eduard...

L'Archibald, amb un somriure, va precisar:

—Doncs diu que a l'hivern encara hi ha més britànics. Salta a la vista, perquè a Niça, l'avinguda del costat del mar s'anomena «passeig dels Anglesos».

Es va presentar el grum per carregar els baguls i les maletes. La Clara va demanar que ho portessin tot a l'estació, va pagar el compte i va ser l'última a entrar al cotxe que havia demanat.

—Comencem l'aventura, estimats viatgers!
—va dir amb expressió radiant—. Que l'Orient Express se'ns endugui a la magnífica Viena dels artistes i dels intel·lectuals.

Miss Jeanne feia que sí amb el cap i semblava ben satisfeta.

—M'encanten els trens! —va murmurar l'Agatha tot arrupint-se al costat de la seva mare—. He sentit a dir que l'Orient Express és el més bonic de tots.

—És el tren dels reis i el rei dels trens! —va dir amb orgull l'Archibald.

Els equipatges van arribar poc després que els seus propietaris entre el rebombori i els sorolls de l'estació. La Clara va agafar la gàbia de l'ocell ensinistrat pels seus fills.

—Max, mira de tranquil·litzar el pobre Goldy. Està molt espantat.

Va girar-se, sorpresa perquè no obtenia cap resposta.

—Miss Jeanne, sabeu on és el Max? —va preguntar—. Fa un moment que estava jugant aquí mateix.

La institutriu també va girar-se per abastar tota l'estació des d'on es trobava. Però certament el petit acròbata havia desaparegut.

—Vaig... Vaig a buscar-lo, Lady Christie! —va dir, esparverada.

—Us acompanyaré —va decidir la Clara—. Fills, quedeu-vos aquí i vigileu el nostre equipatge!

L'Archibald, tot nerviós, va mirar el rellotge.

—Ja podeu córrer! Cuiteu, que el tren és a punt d'entrar!

A poc a poc anaven arribant a l'andana els selectes passatgers de l'Orient Express. Les joies i els vestits eren un reflex de la seva riquesa. L'Agatha es va mirar un militar d'uniforme vermell i blau que mirava el rellotge d'or tot comptant quinze passes cap a un costat i quinze passes cap a l'altre. El mostatxo rígid i el monocle enfonsat sobre l'ull dret accentuaven l'aire esquerp i desconfiat. L'Agatha li va fer un cop de colze al seu germà.

—Creus que serà un espia del govern francès en missió secreta?

L'Archibald va contenir el riure.

—No ho crec, però sembla una persona original. L'he sentit que repetia, mirant si arribava el tren: «Quan és l'hora, és l'hora!»

Quan l'Orient Express es va aturar al costat de l'andana, el general semblà satisfet. L'Archibald i l'Agatha no ho estaven tant. La joveneta va pujar a un banc i va posar-se de puntetes mirant de veure si el Max tornava amb la mare i la institutriu.

—Calma, calma, que encara tenim trenta minuts pel davant —va dir l'Archibald—. Acabo de saber que els empleats encara han de carregar tots els equipatges als vagons.

La seva germana va saltar del banc.

—Doncs fes el favor de deixar de mirar el rellotge com fa el general espia! —li va respondre, una mica empipada.

La Clara i Miss Jeanne van aparèixer per fi amb un noieta molt enfadat agafat de la mà.

—He seguit un quisso negre —va dir el Max als seus amics—. Semblava sol i perdut, com un orfenet, i per això he decidit de salvar-lo.

—No pots tornar a fugir així, ni tan sols per ajudar un dels cent gossos de la reina Victòria! —va renyar-lo Miss Jeanne.

El Max va abaixar el cap.

—D'acord —va murmurar—. De fet, el gosset no ha estat perdut gaire temps. Una senyora que jo ni tan sols havia vist ha cridat «Wurst! Wurst!» i ell ha saltat dels meus braços per anar amb ella.

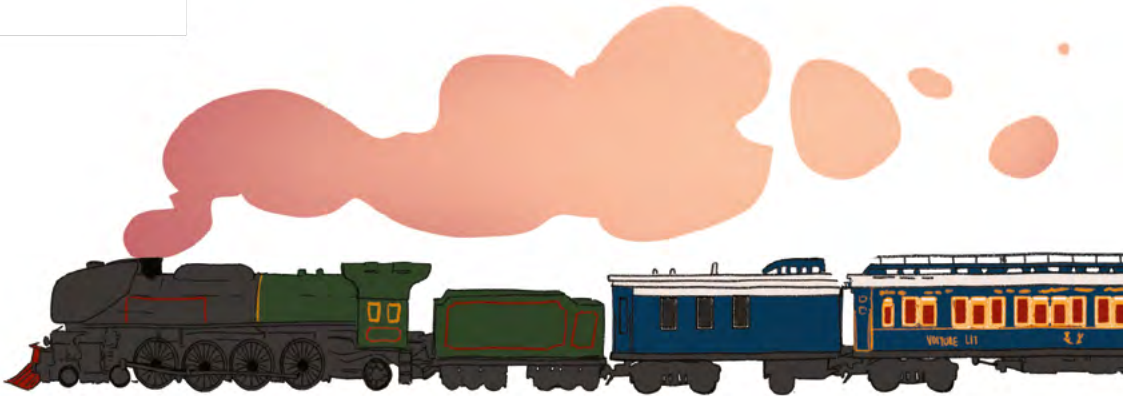
Però el Max tot d'una es va refer, i molt content va cridar, perquè l'Agatha el sentís:

—Saps què vol dir *Wurst* en alemany? Salsitxa, això vol dir! Ho ha dit un senyor!

—Que divertit!

Miss Jeanne, amb la seva mirada severa, va fer que es calmessin.

La Clara li va donar els bitllets a l'Archibald. Amb expressió entremaliada, el jovenet va pro-

posar a la seva família que trobessin el cotxe que els havia tocat:

—Penseu-hi: la locomotora només arrossega cinc vagons. El nostre no és al cap del tren, ni tampoc al final. Tampoc no és al mig, i no vol ser al començament. A quin cotxe anem nosaltres?

La Clara va ser la primera en encertar l'endevinalla i va dirigir la seva petita tropa cap al cot-

xe 4. Un senyor amb un bonic uniforme de color marró ajudava a pujar les dames.

—Us dono la benvinguda a l'Orient Express! Jo soc el Germain, el vostre supervisor.

—Voleu dir que vigilareu molt la via? —va preguntar el Max, impressionat.

—No, jovenet, jo no soc pas el maquinista. La meva missió és ajudar els viatgers, els d'aquest cotxe en concret, durant tot el viatge. Vetllaré pel vostre confort i per la vostra seguretat i també perquè hi dormiu bé.

L'Archibald va presentar els bitllets al Germain, que va consultar la llibreta.

—Seguiu-me als compartiments 3 i 4, si us plau.

El militar, que havia pujat just darrere d'ells, va picar de talons.

—He arribat: soc el general Petipeton, de l'exèrcit francès!

L'Archibald i l'Agatha es van mossegar els llavis per no riure.

—Benvingut a bord, general. Jo soc el Germain, el vostre supervisor. Espereu un moment, si us plau.

—Ja m'espero, doncs —va dir l'home, mirant el seu rellotge—. Encara ens queden 23 minuts abans no surti el tren.

